

Jaroslav Hutka, zpěvák a spisovatel, píše roku 1980 polemicky v dopise zastánci odsunu Karlu Hvízďalovi (citováno z knihy České rozhovory ve světě)

Poznámka k autorovi: Hutku mnoho lidí nemá rádo. Jeho otevřené názory se často stávaly příčinou sporu – v emigraci napsal, že se občané Anglie (v Anglii žil rok) v 80tých letech měli hůře než čeští za socialismu. Už na začátku 80tých let (v emigraci) píše o nebezpečí začleňování emigrantů (tehdy ještě ze stejné evropské kultury) – upozorňuje na dělení na MY a ONI. Přičemž frustrovaní emigranti (MY) začínají většinou společnost v cizině (ONI) nenávidět. Poté, co se vrátil domů a složil písničku o Nohavicovi „Udavač z Těšína“ a co v současné době má dítě s o 36 let mladší partnerkou, je oblíbeným terčem urážek na netu.

Zde jeho názor na odsun (psal to roku 1980):

„ ... V pojmu českého jazyka rozumíme tomu, co to je „domov otců“, ale pro ty, kteří česky nemluvili, tomu rozumět neumíme. A obzvlášť mě tato otázka dopaluje zde v emigraci, kdy by lidé už mohli pochopit, co to znamená žít v cizině, že si neuvědomujeme základní pojmy. Čechy byly před tisíci lety jaksi obdobnou přistěhovaleckou zemí jako třeba Kanada dnes, a když si představíme situaci, že například: Angličané začali osidlovat Kanadu a zjistili, že tam potřebují ještě nějaké lidi na osídlení a na práci, a začali tedy zvat lidi z Čech. Těch by přišlo několik milionů, udrželi si jazyk, a přitom společně žili tisíc let a potom se Angličani rozhodli, že vlastně jsou tam ty lidi těch tisíc let na návštěvě, a že tedy musí zpátky do Čech a sebrali se obyvatelé měst a vesnic, kteří tam po generace žili, postavili si tam města a obdělávali pole, a řeklo se jim, že všechno, co postavili, vlastně není a nikdy nebylo jejich, protože tam byli vlastně na návštěvě a teď hajdy domů. Když se narodím na nějakém místě, kde se narodil můj otec, děd, praděd, prapraděd atd., co může být víc domov?

Zařadili jsme je všechny pod pro nás ostudný název „sudetští Němci“. V tom případě i Franz Kafka byl sudetský Němec, Egon Ervín Kisch, Sigmund Freud a samozřejmě i stavitel Svatého Mikuláše na Malé Straně i na Starém Městě. V tom případě by bylo dobré zbořit Svatého Mikuláše, protože se chlubíme sudetským peřím. A bylo by potřeba zbořit půl Prahy, půl Brna, půl Olomouce, srovnat se zemí i Moravskou Třebovou a Ústí nad Labem, protože jinak je to pustá loupež majetku. Vyhnali jsme lidi z jejich domů, ve kterých po generace žili, a to, co vytvořili, jsme prohlásili za svůj majetek a motivem tohoto znárodnění nebyla takzvaná sociální spravedlnost, ale rasová nenávisť.

Když člověk začne žít v cizině, projde procesem srovnávání a kritického přístupu k sobě a ke svému původu. Hluboce mne dojmul případ mých německy mluvících příbuzných, kteří žijí teď někde u Mnichova a ani po třiceti pěti letech si na Německo nezvykli a stýská se jim po Moravě stejně jako těm, co je vyháněli a žijí teď ve vedlejší baráku a nelze říct, že jedni mají právo na stesk po ztraceném domově a ti druzí ne. Měli bychom si totiž uvědomit, když žádáme svět o účast a pochopení, že kus Čech a Moravy je získán loupeží.

Když jsem odjížděl z Čech, měl jsem pocit, že národní existence je ohrožena ve svém základě a hrozí rozplynutí a že na pozadí toho jsou Rusové. Ale my jsme si naše vlastní základy rozkopali dávno předtím, než k tomu Rusové mohli přispět, ...“

(citováno z knihy České rozhovory ve světě, ISBN 978-80-204-2915-5, str. 346-347)

Dále mluvíte o tom, že základy našeho státu byly postaveny na historických lžích, ale po Vašem hodnocení odsunu Němců mám pocit, že to spíše tušíte, než víte... že jste spíše člověk intuitivní než vědecký... Tedy, že svými nepřesnými a nepodloženými tvrzeními, i když dohře míněnými, spíš nahráváte protihráči...

„Mně jde o vyjádření toho, co považuji za pravdu, a jestli tím někomu nahrávám nebo nenahrávám, mi je úplně jedno. Pravda pro mne není strategický materiál. A to, co píšete o pocitech, tušeních a nepodložených tvrzeních, se mi zdá jako pokus zjednodušit celý problém tím, že ze mne uděláte naivního snílka. Ale bohužel to, jak došlo k určení hranic, k připojení Slovenska a Podkarpatské Rusi a jak bylo reagováno na přání českých Němců, to nejsou má tušení, ale fakta. V našem cítění historického trpělivství jsou to pouze fakta nezvyklá, protože nepříjemná. My stále vycházíme z toho, že protože jsme byli příliš

dobří, trpíme, ale fakt je, že když byla příležitost, tak jsme se nechali svést k lumpárnám jako každý evropský národ. V historii se lže ve všech zemích, obzvláště v historii výchovné a školní. Když si nechávám vyprávět od svého desetiletého syna, co se učí v Paříži v dějepise; tak mi z toho jde hlava kolem. A když mi jeden švédský kamarád říkal, že se v dějepise učili, že švédský voják nikdy ani slepici neukrad, měl jsem z toho celý týden dobrou náladu. Ale zásadně se mi zdá skutečně velmi nešťastné budovat státní politiku na interpretaci historie. A pokud můj fejeton Požár v bazaru na něco útočí, tak pouze na nezdravé a přehnané vnímání historie, a co se toho týče, zdá se, že jsem narazil na úrodnou půdu.“

(citováno z knihy České rozhovory ve světě, ISBN 978-80-204-2915-5, str. 348)